

Ogen des doods

“De dood is niet het doven van het licht, maar het uitblazen van de lamp omdat de dag is aangebroken.”

Rabindranath Tagore, Indiaas mysticus, dichter en Nobelprijswinnaar literatuur (1861-1941)

Wim Van Dooren

**OGEN DES
DOOD**

Copyright © 2023 - Wim Van Dooren
E-mailadres: hallo@wimvandooren.be
www.wimvandooren.be

Eerste druk 2023

ISBN 9789464855395
NUR 332
D/2023/Wim Van Dooren, uitgever

Omslagontwerp: Wim Van Dooren
Typografie: Wim Van Dooren

Het verhaal van Ogen des dood is gebaseerd op fictie. De personen en instanties komen voort uit de verbeelding van de auteur. Eventuele gelijkenissen met deze of andere in het boek vernoemde instanties of personen is zuiver toevallig. Alle personen en gebeurtenissen die in het boek beschreven worden, zijn fictief. Van de inhoud van dit boek mag niets worden geïnterpreteerd als uitdrukking van beleid of weergave van de werkwijze van enig bedrijf of instantie.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

HOOFDSTUK 1

DE STERRENKIJKER

Elias was een gezonde jonge kerel van zeventien. Hij had blond, kort, stekelig haar en helderblauwe ogen. Hij had nog steeds iets meer last van jeugdbrand dan hij eigenlijk wou, maar het ergste was sinds vorig jaar achter de rug.

Meestal droeg hij kleren die net een maatje te groot leken, maar nu hij alleen thuis was, droeg hij enkel een losse boxersshort. Hij was misschien iets magerder dan gezond zou zijn. Hij was niet gespierd en leek daardoor soms nogal een lange slungel. Desondanks was Elias een mooie jongeman met een hele jeugdige en onschuldige uitstraling.

Hij woonde samen met zijn moeder in de stad. Het was een fraai, recent appartementsblok. Het blok was in een vierkant gebouwd zodat de appartementen een grote, ommuurde binnentuin deelden.

Elias' kamer lag achteraan het gebouw. Hier had hij een zicht op de tuin en de achterkant van de appartementen aan de andere zijde van het blok.

Het was donderdagavond. Hij was ongeveer

een uurtje thuis van school. Zijn moeder zou pas binnen een tweetal uurtjes thuiskomen. Hij had zich met zijn telescoop voor het venster van zijn slaapkamer gezet.

Het schemerde maar eigenlijk was het nog veel te licht om goed sterren te spotten. Op dit moment van de dag was zijn achterbuurvrouw vaak thuis. Een jongere vrouw van in de twintig. Om haar te spotten, was het licht ideaal. Elias had haar nog niet gezien maar hij had wel al licht zien branden, hij wist dat ze thuis was.

Vaak nam de jonge buurvrouw, wanneer ze thuis was in de late namiddag, een bad. Niet zelden liep ze dan naakt door de kamer en met zijn telescoop kon hij haar dan makkelijk gadeslaan.

Soms deed ze ook andere dingen dan alleen baden. Als haar vriend bij haar was, was het meestal een aardige show die Elias te zien kreeg. Als haar vriend niet kwam die dag, gebeurde het wel eens dat ze alleen op bed lag. Elias droomde ervan om dan bij haar te kunnen liggen. Haar te strelen zoals ze dat dan zelf deed. Haar te beminnen zoals hij haar al enkele keren had zien bemind worden. Het zou zijn eerste keer met een vrouw zijn.

Hij was geen populaire jongen. Hij was vaak alleen en had weinig vrienden. Hij had wel al eens een vriendinnetje gehad, maar veel verder dan handjes vasthouden en kussen, was hij met haar niet geraakt. Eén keer had hij haar over de borst gestreeld en hij had er meteen een slag voor in het gezicht terug gehad. Niet veel later had ze de relatie beëindigd.

De aanwezigheid van de jonge buurvrouw had Elias doen beslissen om alvast zijn kleren uit te trekken waarna hij op een stoel ging zitten bij het raam. Hij stelde de telescoop bij zodat hij de slaapkamer van zijn overbuurvrouw kon binnen kijken.

Hij had haar eerder al zien binnenkomen met een glas wijn. Hij had haar ook al in haar bureau zien lopen. Nu was ze nergens te bespeuren.

Tien minuten had Elias door zijn kijker zitten turen. Af en toe keek hij weg om op z'n gsm te scrollen. Hij was opgewonden en kon amper nog wachten tot het moment dat ze een bad zou nemen. De *feed* op z'n telefoon was van dien aard dat de opwindning met de minuut erger werd.

Elias' gebeden werden verhoord. De jonge vrouw, die hij niet bij naam kende, kwam de slaapkamer in. Ze liep naar het vrijstaande bad dat elegant in de kamer was verwerkt en draaide de kraan open. Ze keerde zich met haar gezicht naar het raam. Ze zag er vrolijk uit.

Ze trapte haar hakken uit en duwde die in de richting van de dressing. Daarna knoopte ze zachtjes de knopjes van haar blouse los. Ze liet haar blouse op de grond glijden waarna ze zich omdraaide.

Elias kon zich nog amper houden en streelde met zijn hand over zijn kruis. De opwindning werd hem bijna teveel.

De vrouw ritste haar rok los en liep hem naar beneden zakken. Ze boog zich sensueel voorover om de rok en blouse op te rapen en op bed te

leggen.

Elias had ondertussen zijn erectie via de gulp van zijn boxer tevoorschijn gehaald en bewoog zachtjes met zijn rechterhand op en neer over de schacht.

De vrouw in zijn telelens haakte haar beha los terwijl ze zich weer omdraaide. Ze trok haar slipje uit en liet het op de grond zakken.

Elias zat als betoverd naar de onwetende vrouw te staren terwijl hij zachtjes in z'n onderlip beet. Hij zag hoe ze haar ondergoed opraapte en op bed legde.

De jonge vrouw streelde zichzelf over de borsten. Daarna liet ze haar handen, via haar buik, naar de binnenkant van haar dijen glijden.

Elias was gek op haar slanke lichaam en sensuele bewegingen. Hij voelde dat hij bijna op ontploffen stond terwijl de vrouw die hij gadesloeg haar borsten opnieuw leek te masseren.

Ze glimlachte en stapte toen de slaapkamer uit.

"Nee," gromde Elias zacht. "Kom nog even terug."

Ongeduldig bleef hij naar de lege kamer kijken terwijl hij z'n teelballen masseerde.

Elias' aandacht werd afgeleid en naar het bureau getrokken toen hij daar het licht zag aanspringen.

Iets meer dan een uur eerder... - Els was bijna thuis van haar werk. Het was een zware dag op kantoor geweest. Hier op het einde van de straat

nog even rechtsaf en dan enkele meters verder zou ze de garage van het appartementsgebouw waar ze woonde, kunnen inrijden.

Onderweg was ze even gestopt in de supermarkt om wat boodschappen te doen voor die avond. Haar vriend Sander zou over iets meer dan twee uur bij haar komen eten. Hij zou de nacht bij haar doorbrengen. Iets waar Els altijd opnieuw naar uitkeek.

In de wagen speelde haar favoriete muziek. Loehard knalde de populaire *songs* door de boxen. Dat ontspande haar altijd. Als ze luidkeels kon meezingen met de radio, kon ze uren in de file staan. Dat maakte haar niet uit. Vandaag was er, uitzonderlijk, geen file geweest richting thuis waardoor ze nu nog net iets meer tijd had voor zichzelf. Die tijd zou ze willen gebruiken om nog even te ontstressen van de veel te drukke dag.

Els was achtentwintig. Haar korte, zwarte coupe benadrukte haar gezichtslijnen. Haar bruine ogen fonkelden. Vrolijkheid werd benadrukt door haar immer aanwezige glimlach.

Els was zelden slecht gehumeurd. Zeker sinds enige tijd geleden was dat het geval. Twee jaar waren Sander en zij een koppel, maar om samen te gaan wonen, was Els nog niet klaar. Sander daarentegen popelde om met haar aan de rest van zijn leven te beginnen. Hij drong er geregeld op aan en dat boezemde haar angst in.

Els reed de straat in. Even verderop ging ze de ondergrondse garage in en parkeerde ze haar

wagen op zijn plaats.

Ze nam de boodschappen en nam de lift naar boven. Els woonde op de vierde verdieping van het gebouw.

Het was een prachtig recent gebouwd appartementsblok, op de Scheldekaaien, waar Els woonde. Er was een grote, open leefruimte waarin keuken, eetkamer en zitkamer in elkaar overvloeiden.

Naast de keuken was een ruime slaapkamer waarin een badkamer en dressing was verwerkt. Naast de woonkamer waren nog twee kamers waarin er, in de eerste, een bureau was geïnstalleerd, in de tweede bevond zich nog een logeerkamer. Beide kamers deelden dezelfde on-suite badkamer.

Nadat ze de deur had geopend en het licht had aangestoken, liep Els verder de keuken in. Ze zette de zak met boodschappen op het aanrecht en begon wat spullen weg te zetten. De groenten liet ze op het aanrecht liggen zodat ze meteen met het klaarmaken ervan zou kunnen beginnen.

Nadat de boodschappen opgeruimd waren, deed Els haar jas uit en hing die in een kast naast de inkomdeur.

Opnieuw in de keuken nam ze een wijnglas uit de kast en vulde het met een restje van de fles die ze gisteren had opengemaakt.

Els glimlachte terwijl ze naar het raam van de woonkamer liep.

Het was laat op het jaar dus het zou bijna gaan schemeren. Els kon door het raam de Schelde zien. Het was rustig op het water. Normaal was er een

drukte aan vrachtverkeer op de rivier maar niet vandaag.

Els hield van dit uitzicht. Dat, samen met het vele licht dat via de muurvullende ramen binnen viel, was de reden waarom ze het appartement gekocht had enkele jaren geleden.

Kijkend over het water nipte Els van haar glas wijn. Ze schrok op toen ze achter zich een dof geluid hoorde.

“Hallo?”

Geen gehoor.

“Sander?”

Even aarzelde Els. Uiteindelijk liep ze toch zelfzeker in de richting van waarvan het geluid was gekomen.

“Is hier iemand?”

In de keuken was alles nog exact zoals ze die even voordien had achtergelaten. Els liep verder de slaapkamer in.

Niets te zien.

Ik zal het me ingebeeld hebben, dacht Els waarna ze weer de keuken in stapte.

Ze zette haar glas op het aanrecht en begon het eten klaar te maken.

Opnieuw een dof geluid. Dit keer kwam dat duidelijk uit het bureau en opnieuw schrok Els op.

“Hallo? Sander? Ben jij hier?”

Weer geen gehoor.

Even ademde Els diep in om haar moed bij elkaar te rapen waarna ze naar het bureau liep.

“Dit is niet grappig, Sander!” zei Els geërgerd waarna ze het licht in de kamer aanstak.

Het raam van het bureau stond opengeklikt.

Het gordijn bewoog met de sterke wind mee. Een fotolijst die op een tafeltje aan het raam stond, was omgevallen.

Els zuchtte opgelucht, alle spanning weg, terwijl ze het raam dicht deed.

“Stomme wind,” mompelde ze terwijl ze de foto van haar broer en haar weer rechtzette tussen de andere foto’s.

Even staaarde ze naar haar jongere broer terwijl ze glimlachte. Een frons verscheen op haar gezicht toen ze opmerkte dat er een foto was verdwenen. Een foto van Sander en Els, die gemaakt was tijdens een verjaardagsfeest voor haar vader, ontbrak op het tafeltje.

Els keek even rond. Hij was niet omgevallen. Hij lag ook niet ergens op de grond rondom het tafeltje.

Els dacht even na.

“Sander zal die weggehaald hebben,” stelde ze zichzelf gerust terwijl ze weer de keuken in liep.

Els ging verder met het klaarmaken van de maaltijd. Die namiddag had ze plots zin gekregen in Thais. Zelfgemaakte groene en rode curry met rijst stonden dus op het menu. Ook had ze kip gekocht om sateetjes met pindasaus te maken als voorgerecht. Het was al een eeuwigheid geleden dat ze nog Thais gegeten had dus verheugde ze zich nu al op het diner.

Een klein uurtje later was Els klaar met de voorbereidingen van de maaltijd. Ze had nog een uur voor Sander zou komen.

Ze liep naar de badkamer en liet het bad

vollopen. Ze had aan de overkant van de gezamenlijke tuin een glinstering opgemerkt achter een van de ramen. Ze wist dat die jongen die daar woonde soms naar haar gluurde, dat had ze een hele tijd geleden toevallig ontdekt.

In het begin vond ze het gênant, toen wou ze met de jongen zijn moeder gaan praten. Ergens wond het idee dat ze begluurd werd haar ook wel op. Uiteindelijk had ze beslist om het spel mee te spelen.

Traag en sensueel deed Els haar kleding uit. Zachtjes streelde ze zichzelf. Ze dacht wel dat de jongen die haar bekeek dat leuk zou vinden.

Naakt liep ze de woonkamer in en nam haar glas. Het was het tweede dat ze net had ingeschonken uit een nieuwe fles. Leunend tegen het werkblad nipte ze van haar glas terwijl ze naar buiten staaarde.

Opnieuw werd Els opgeschrikt. Dit keer was het een geluid van iets dat brak en opnieuw kwam het geluid uit het bureau.

“Wat? Ik had het raam toch dicht gedaan.”

Els stapte de kamer in en knipte het licht aan.

“Ahhh!”

Els slaakte een gil toen ze een grote, zwartgeklede figuur voor haar zag staan.

De gil werd onderbroken toen Els een stekende pijn in haar buik voelde. Met beide handen greep ze naar de plaats waar de pijn vandaan kwam.

De rechterhand van de man zat rond het heft van een mes. Het lemmet was in haar buik verdwenen.

Els hield de adem in en maakte geen geluid. Ze

kuchte terwijl de man haar opnieuw stak met het mes. Iets hoger in de buik en iets dieper dit keer.

De ijzerachtige smaak van bloed vulde haar mond. Met grote ogen keek ze de zwartgeklede man aan. Ze kende hem, ze had hem al heel vaak gezien, maar de pijn liet haar gedachten niet toe zich te bedenken wie hij echt was. Ze herinnerde zich niets meer.

De man zette iets meer kracht op het mes en draaide het zachtjes. Els boog voorover en hield de man bij de schouders vast terwijl bloed over haar benen op de grond stroomde.

Haar lichaam werd koud terwijl Els' gedachten alle kanten op gingen. Verdriet en pijn overmande haar. Tranen schoten in haar ogen terwijl ze wanhopig naar adem probeerde happen.

Met zijn rechterhand had de vreemde man nog steeds het mes vast. Met de linkerhand hield hij Els' schouder vast.

Ze voelde zich steeds zwakker worden en zakte door de knieën. De man liet haar zakken en trok het mes terug.

In een plas van haar eigen bloed, lag het levenloze lichaam van Els. Ze stuiptrekte nog een laatste keer terwijl de man de woonkamer inliep en een keukenhanddoek nam om het bloed van zijn mes af te vegen.

Hij gooide de handdoek op de grond terwijl hij een laatste keer naar de dode, naakte Els omkeek alvorens haar woning te verlaten.

Tine Lampaert van de Gerechtelijke Politie zat aan haar bureau. Voor haar lagen drie dossiers waar ze aan werkte. Op het bureau lag een dossier opengeslagen.

Het dossier dat voor haar opengeslagen lag was van een trieste zaak die was afgerond en binnenkort zou voorkomen. Ze haatte dit deel van jaar job.

De misdadigers vangen, het onderzoek doen, de bewijzen vinden. Dat deed ze graag. Haar zaak verdedigen in een rechtbank was een noodzakelijk kwaad. Zeker in deze zaak vond ze het moeilijk.

Als ze zeker van haar stuk was, was het makkelijk om een zaak te maken, maar nu volgde haar buikgevoel niet de bewijzen en haar buikgevoel was zelden verkeerd.

Tine zat voor zich uit te staren, na te denken, toen de telefoon rinkelde.

“Hallo met Tine... Oké, we komen eraan. Sms me het adres.”

Tine haakte de telefoon in en stond recht.

Twee collega's keken op toen ze aan hun bureau kwam.

“We hebben een nieuwe zaak. Waar is Max?”

“Al even niet meer gezien,” zei Jeroen.

“Dan vertrekken we zonder hem.”

Anne en Jeroen knikten en maakten zich klaar om te vertrekken terwijl Tine naar de deur stapte.

Ze was bijna aan de deur toen Max, de twintigjarige rechercheur in opleiding, zwaar hijgend de kantoren van de sectie Moord

binnenkwam.

“Waar kom jij vandaan?”

“Ik was even gaan sporten.”

“Tijdens je diensturen? Dat zal ik maar niet in je beoordeling zetten.”

“Sorry, ik dacht dat het wel even kon. Het was rustig en...”

Tine onderbrak hem.

“Het is goed. Je bent net op tijd terug. We hebben een zaak.”

Max knikte en stapte met Tine meteen mee naar buiten.

Na een korte rit richting centrum, kwamen Tine en haar collega's aan bij een groot, statig appartementsgebouw op de Scheldekaaien.

Tine nam de lift naar de vierde verdieping. In de woonkamer zat een man huilend op een stoel. Een vrouwelijke agente was hem aan het ondervragen.

Het houten parket stond deels onder water. Water dat uit de slaapkamer leek te komen.

Even verderop lag het lichaam van een naakte, jonge vrouw in een plas bloed. Agenten waren verspreid in het appartement dingen aan het bekijken en notities aan het maken.

De wetsdokter was foto's aan het nemen van het plaats delict en het slachtoffer.

“Wat is er gebeurd?” vroeg Tine aan de wetsdokter.

“Els Dupont, achtentwintig jaar. Ze is in de buik gestoken en leeggebloed.”

“Het moordwapen?”

“Ik denk een groot keukenmes. Alleszins iets met een groot lemmet.”

Tine knikte.

“En het water?”

“De juffrouw had net een bad laten lopen. Blijkbaar was ze net klaar met koken. Ze is waarschijnlijk vermoord voor ze de kraan kon dichtzetten.”

“Wie heeft haar gevonden?”

“Haar vriend,” zei de wetsdokter terwijl hij de man aanwees. “Sander Aerts, hij heeft de politie gebeld.”

“Zijn er getuigen?”

De wetsdokter slaakte een korte kreun vol ongemak waarna het leek alsof hij het hoofd schudde en nadacht.

“Kom even mee.”

De wetsdokter liep het bureau uit en de slaapkamer in.

“Daar,” zei hij terwijl hij naar buiten wees. “Het venster aan de overkant. Derde van rechts op de vierde verdieping.”

Tine keek uit het raam. Ondanks de gevallen nacht was het vrij licht buiten. Een volle maan verlichtte de tuin.

“Waar kijk ik naar?”

“Toen ik hier toekwam, stond daar een figuur. Toen hij me zag, schrok hij weg en knipte hij het licht uit.”

“Zou hij iets gezien hebben?”

De wetsdokter knikte.

“Dat zou best kunnen. Ik denk dat ik een statief of iets dergelijks zag staan.”

Tine keek de dokter vragend aan en knikte.

“Dat is sowieso iets dat we verder gaan onderzoeken. Het kan niets zijn, maar voor alle zekerheid... Dank je, dokter.”

De wetsdokter knikte waarna hij weer aan het werk ging en Tine weer naar de woonkamer liep.

“Jullie ondervragen de vriend van het slachtoffer. Doe ook een buurtonderzoek. Zie of we meer te weten kunnen komen over wat er hier gebeurd is,” zei Tine tegen haar collega’s. “Ik wil ook een achtergrond check van haar en hem.”

“Komt in orde,” zei Anne waarna ze, samen met Jeroen, naar Sander stapte.

“Wij gaan even naar het appartement aan de achterkant,” zei ze tegen Max terwijl ze naar de deur stapte.

Tine en Max liepen het gebouw uit. Ze liepen links, de andere appartementen van het blok voorbij en weer links een kleine parklaan in.

Op het einde gingen ze weer links. De andere kant van het appartementsblok zag er identiek uit aan datgene waar Els woonde. Deze appartementen hadden dan geen zicht op de Schelde, het parkje dat hier lag, zorgde ongetwijfeld ook voor een prachtige en rustige woonomgeving.

Tine belde aan bij het appartement op de vierde verdieping.

“Ja,” zei een vrouwenstem aan de andere kant.

“Goedenavond, mevrouw. Tine Lampaert, gerechtelijke politie.”

Tine hield haar badge voor de lens van de camera.

“Dit is mijn collega, Max De Greef. Zouden wij even binnen mogen komen om u wat vragen te stellen?”

Even aarzelde de vrouw.

“Kom binnen,” zei ze uiteindelijk waarna de deur ontgrendelde.

Tine en Max liepen het gebouw binnen en namen de lift naar de vierde verdieping. Daar stond een vrouw hen op te wachten.

“Goedenavond, mevrouw. Tine Lampaert, Max De Greef.”

“Komt u binnen. Hoe kan ik u helpen.”

Tine keek rond in de woning terwijl Max het woord nam.

“Er is vanavond een incident geweest in een appartement hier aan de achterkant. We zijn op zoek naar mensen die misschien iets gezien hebben.”

“Oh, ik denk niet dat ik u kan helpen,” antwoordde de vrouw. “Ik ben nog maar tien minuten thuis.”

“Wat is er daar,” vroeg Tine wijzend naar een deur.

“Dat is de kamer van mijn zoon, Elias.”

Tine keek Max aan. Ze was er zeker van dat zich daar het raam bevond dat haar interesse had gewekt.

“Hoe oud is uw zoon, mevrouw,” vroeg Max.

“Zeventien.”

“Is hij thuis?” vroeg Tine.

“Ja, hij is op zijn kamer. Waar gaat dit over?”

“Mag ik?” vroeg Tine terwijl ze naar de deur gebaarde.